

Afscheid nemen.

Soms maak je iets mee wat je nog nooit eerder hebt beleefd. Dat overkwam mij deze week.

Een golfvriend van mij was overleden en in de rouwkaart stond:

“ik ben inmiddels, alleen in het gezelschap van mijn naaste familie, gecremeerd.

Maar ik wil mijn golfmaatjes, en dus jou ook, uitnodigen voor een afscheidswedstrijd op donderdag 7 juni op mijn eigen golfbaan.”

Natuurlijk ging ik daarheen, want ik had samen met hem mooie herinneringen opgebouwd. Wekelijks een partijtje spelen, golfen in Ierland, getuige van zijn hole in one en talrijke andere gebeurtenissen, die je samen een golfgeschiedenis geven.

Ik kom het clubhuis binnen en zie dat, denk ik, wel 50 vrienden gevolg hadden gegeven aan zijn uitnodiging.

Het was een zonnige dag en toch had, op een enkele uitzondering na, iedereen zijn donker blauwe clubtrui aan. Dat gaf een aparte sfeer.

Plotseling flitste het grote televisieschermen in het clubhuis aan.

Iedereen zweeg en keek met vragende ogen wat er wel zou gaan gebeuren.

En ja hoor daar kwam zijn markante kop in beeld. Eerst een knipoog en toen:

“Vrienden ik ben blij dat jullie hier zijn. En ik dank jullie voor onze vriendschap op de golfbaan. Ik ben blij dat ik dat ben gaan doen, want ik zou niet weten hoe ik anders mijn oude dag had moeten invullen.

Dus vrienden bedankt dat jullie altijd met mij wilden spelen.

Als het goed is komt, als ik klaar ben met mijn praatje, de notaris om uit te leggen wat mijn laatste wil is. Ik hoop dat jullie die willen respecteren dan geef ik na onze wedstrijd een goed gevuld rondje met net zoveel consumpties als je wilt en de bitterballen zullen natuurlijk niet ontbreken.

Ik heb jullie tijdens mijn leven verveeld met veel te lange toespraken. Sorry daarvoor en daarom beter ik nu, bij ons afscheid, mijn leven en hou het kort.”

En weg was het beeld.

Het was plotseling heel stil in het clubhuis want niemand zei wat. Iedereen leefde in zijn herinneringen.

De deur ging open en een nette meneer in een donkerpak kwam binnen. Hij nam gelijk het woord:

“De overledene heeft mij gevraagd hem te helpen bij de uitvoering van zijn laatste wens. En hoewel die bijzonder is doe ik dat graag en ik hoop U ook.

Golfen was zijn lust en zijn leven en tegelijk zijn redding vertelde hij mij. Want anders was hij bang geweest de hele dag te moeten stofzuigen of andere klusjes voor zijn vrouw te moeten doen.

Dat kon alleen maar omdat jullie met hem wilden spelen.

Als dank daarvoor biedt hij jullie deze golfdag aan.

En hij rekent erop dat jullie zijn allerlaatste wens willen vervullen.

En wat is die laatste wens dan wel?

Iedere flight krijgt een zakje mee. In dat zakje zit graszaad, zand en de as van jullie golfvriend. Bij elke plag die jullie er uit slaan word je gevraagd om die op te vullen met het mengsel uit dat zakje.

Want alleen zo blijft onze overledene voor altijd verbonden met zijn geliefde golfbaan.”

Naschrift:

De meeste hebben er wel eens over nagedacht maar heel weinig hebben echt iets geregeld.

Ja en dan kom je uit bij de gebruikelijke poppenkast met prachtige toespraken hoe goed je wel bent geweest en afgesloten met koffie en cake.

25 juni 2018.